

INA VAN DER BEEK

Roman

Je hoort erbij

Ina van der Beek

Je hoort erbij

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Aarzelend loopt ze de begraafplaats op.

Het is duidelijk waar ze moet zijn, daar aan het eind van het volgende pad ligt een bergje grond naast een vers gedolven graf.

Ze kijkt even op haar horloge, dan loopt ze in de richting van het graf. Heel even blijft ze staan, dan loopt ze verder, een volgend pad in.

Zonder in zich op te nemen wat ze leest, scannen haar ogen de namen op de stenen.

Langzaam loopt ze met hoog opgetrokken schouders tussen de graven door. Het is opeens frisser geworden; een flardige wind blaast miezerregen in haar gezicht.

De begraafplaats is groot en uitgebreid. Ze loopt nu op een gedeelte waar de grafstenen verweerd zijn en sommige wat groen uitgeslagen. Hier geen bloemen of andere dingen zoals lampjes, vaasjes of iets dergelijks. Eigenlijk wel mooi, dat sobere, vindt ze.

De struikjes langs de paden zijn dor en troosteloos, ze lijken zich aan te passen aan hun omgeving.

Ze blijft staan als ze in de verte een stoet ziet aankomen.

Heel langzaam loopt ze tussen de graven door om wat dichterbij het vers gedolven graf te komen. Maar dan blijft ze op een afstandje staan. Ze mag deze familie niet storen in hun afscheid.

Vanaf de plek waar ze staat, ziet ze hoe de kist wordt neergezet boven het graf. De drie mannen en de drie vrouwen die de kist droegen, doen een stap naar achteren en nemen een paar kinderen bij de hand. De overige mensen die meeliepen, groepen samen rond het graf. De kist is nu aan haar oog onttrokken.

Er kraakt een microfoon, iemand begint te praten, maar de wind neemt de woorden mee.

Ze doet een paar stappen dichterbij, maar dan blijft ze toch weer staan.

De mensen rond het graf komen nu in beweging. Ze ziet hoe ieder langs het graf loopt, de kist ziet ze niet meer, die zal dus inmiddels naar beneden gelaten zijn.

Met haar handen tot vuisten gebald in haar jaszakken kijkt ze uit de verte toe.

Ze blijft daar staan tot alle mensen via een ander pad zijn weggelopen van het graf.

Pas als ze niemand meer ziet, komt ze langzaam dichterbij.

Heel lang staat ze bij het graf, ze kijkt neer op de kist waarop wat bloemblaadjes liggen.

Dan haalt ze de roos, die ze al die tijd in haar hand hield, uit de folie en laat hem op de kist vallen. 'Dág...' zegt ze zacht.

Dan hoort ze gerucht achter zich.

Betrapt draait ze zich om en kijkt in het gezicht van een vrouw in donkere kleding.

'Wat bent u aan het doen, als ik vragen mag?' De stem klinkt argwanend. 'En wie bent u?'

Lia

Weer op het nippertje!

Lia zet haar fiets in het roestige rek en rent naar de deur van het kantoor. Het carillon van de kerk speelt juist de eerste tonen van het vertrouwde oude geuzenlied 'Merck toch hoe sterck' als ze de deur achter zich laat dichtvallen.

In één beweging mikt ze haar korte jasje aan een haak van de kapstok en duwt ze de deur van de kantoorruimte open. 'Goeiemorgen!'

'Goedemorgen, Lia.' Fred Langstraat, de administrateur van de woningbouwcorporatie, kijkt op van de brief die voor hem op zijn bureau ligt. Hij fronst even zijn wenkbrauwen en kijkt naar de klok aan de wand, voor hij zich weer over de papieren buigt.

Collega Margriet, die al achter haar typemachine zit, trekt even een grimas naar Lia, terwijl ze haar groet beantwoordt.

Lia trekt haar wenkbrauwen hoog op en knikt even in de richting van de klok, die twee over halfnegen aanwijst. Valt mee toch? lijkt die blik te zeggen.

Dan gaat ze snel achter haar bureau zitten en kijkt op het stapeltje papieren dat voor haar klaarligt.

'Graag eerst dat verslag van de vergadering uittikken, Lia. Met drie extra kopieën.'

'Goed, doe ik,' knikt Lia. Ze begint al een vel papier met drie dunne doorslagen in haar typemachine te draaien.

Ze is nauwelijks tien minuten aan het werk als de bel bij de balie gaat.

‘Zal ik?’ Lia kijkt haar collega aan. Ze hebben de afspraak om om de beurt te reageren op het belletje van de balie en de rinkelende telefoon. Meestal zijn het bewoners met een vraag, soms ook woningzoekenden die zich willen laten inschrijven voor een huis. Ze weet dat Margriet, in tegenstelling tot zichzelf, het niet echt prettige onderbrekingen vindt van het werk.

Als ze de deur naar de hal opent, ziet ze een man van rond de vijfendertig jaar voor de balie staan.

Hij steekt zijn hand naar haar uit en met een glimlach zegt hij: ‘Bart Wolvenberg, aangenaam. Ik wist niet of ik moest doorlopen of maar even bellen. Ik ben de nieuwe technisch opzichter.’

Lia drukt de uitgestoken hand en noemt haar naam. ‘Komt u verder, ik zal...’

Voor ze haar zin kan afmaken, gaat de kantoordeur alweer open en Langstraat staat achter haar. ‘Je kunt gaan, Lia,’ zegt hij. ‘Welkom, meneer Wolvenberg! Kom verder.’ Hij heeft de balie opengedraaid en laat de man passeren. ‘Zullen we eerst even naar mijn kantoor gaan?’

Lia gaat terug naar de andere kantooruimte. Ze doet de deur achter zich dicht en gaat weer tegenover Margriet zitten.

‘De nieuwe opzichter,’ zegt ze. ‘Leuke vent. Maar natuurlijk bonjourde Freddie me meteen weg.’

Margriet heeft haar vingers van de toetsen gehaald. ‘O, ik ben benieuwd!’ zegt ze. ‘Hoe oud?’

‘Veel te oud voor jou! Zeker een eindje in de dertig en vast getrouwd.’

‘Jammer!’ zucht Margriet. ‘Ja, lach jij maar! Jij hebt je Maarten en een ring om je vinger. Maar ik...’

‘Margriet, schenk jij even koffie voor ons in?’ Langstraat steekt zijn hoofd om de hoek van de deur.

‘Ja meneer.’ Margriet staat al op.

Een paar minuten later is ze weer terug in het kantoor. ‘O, die ogen!’ dweept ze. ‘Zo felblauw als... als...’

‘Als poppenogen,’ zegt Lia nuchter. ‘Kom op, Margriet, jij bent achttien en die man is zo ongeveer het dubbele van jou. Doe niet zo wanhopig.’

‘Ik mag toch wel zeggen dat hij mooie ogen heeft,’ moppert Margriet. ‘En o help, het ging echt weer zo plechtig bij Langstraat. “Meneer Wolvenberg, dit is Margriet Zomers, een van onze kantoor meisjes. Margriet, dit is meneer Wolvenberg, onze nieuwe hoofdopzichter technische dienst.” Pfff...’

‘Wat zou hij dan moeten zeggen?’

‘Ik weet niet, maar dat afstandelijke! Wij, de kantoor meisjes, en op grote hoogte meneer Wolvenberg. Zo oud is hij nog niet, hoor, die man zal toch ook wel een voornaam hebben?’

‘Zo werkt dat nu eenmaal, rangen en standen. Maak je niet zo druk, joh!’ Lia tikt verder aan haar verslag. ‘Hij heet trouwens Bart,’ voegt ze eraan toe zonder op te kijken.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Zo stelde hij zich voor, net aan de balie.’

‘Wel een knapperd, met die zwarte krullen en die lichte ogen.’ Margriet zucht. ‘Maar ja, best wel oud, ja.’

Dan werken ze zwijgend verder, alleen af en toe onderbroken door de telefoon.

‘We hebben een nieuwe opzichter,’ vertelt Lia aan tafel. ‘Voor de technische dienst. Hij is in de plaats van Boxhoorn gekomen, die pas met pensioen is gegaan.’

‘Aardige man?’ informeert haar moeder.

‘Lijkt wel, zo op het eerste gezicht. Maar dat zal nog moeten blijken, natuurlijk. Langstraat heeft vanmiddag gezegd dat ik een deel van de week voor die man moet gaan werken. De administratie van de technische dienst dus.’

‘Wat houdt dat in?’

‘De urenverantwoording controleren van alle technische mensen en tot een sluitend geheel maken met hun werkbriefjes. Daar houd ik wel van, een beetje puzzelen, passen en meten.’

‘Wie deed dat eerst dan?’ vraagt haar vader.

‘Boxhoorn zelf, maar dat was niet meer te doen. We zijn flink gegroeid, twee timmermannen en twee loodgieters erbij in dienst. Het aantal woningen is natuurlijk ook flink uitgebreid de laatste tijd. Drie torenflats erbij, dat zijn drie keer

zesennegentig woningen. En nu ook nog de nieuwbouw aan de Debussystraat.'

'Jaja, dat is heel wat. Maar eet eens even door, Lia, Maarten zou je toch vroeg komen halen om naar zijn broer te gaan?'

'O ja, dat is waar! Helemaal vergeten.' Met een paar grote happen verdwijnt het laatste beetje rode kool en aardappels van Lia's bord. 'Ik hoef geen toetje, hoor, kunnen we eerst lezen en danken?'

Onderweg naar huis, vanuit Gouda, waar de oudere broer van Maarten met zijn gezin woont, vertelt Lia opnieuw over de nieuwe collega.

'Luister je eigenlijk wel?' onderbreekt ze zichzelf opeens, als ze geen enkele reactie van haar verloofde op haar relaas krijgt.

'Jawel, ik hoor je wel. Maar Lie, ik zit ook aan iets anders te denken. Luister, de etage waar mijn collega Frits woont, komt volgend voorjaar vrij. Hij heeft een huis gekocht. Wat denk je, zou dat wat voor ons zijn?' Maarten kijkt even opzij naar Lia.

'Hè? Je bedoelt dat we volgend voorjaar zouden kunnen trouwen en daar dan gaan wonen? Maar we zouden toch wachten tot we een flatje van mijn woningbouw krijgen? Ik ben nog niet eens twintig!'

'Wil je niet trouwen? Lia, we hebben bijna zes jaar verkering!'

'Tuurlijk wil ik wel trouwen. Maar het overvalt me, ik dacht aan iets van over twee jaar of zo.'

Zwijgend rijdt Maarten even door, dan stuurt hij z'n lelijke eend naar de kant van een smalle polderweg en zet de motor af. Met een ernstig gezicht draait hij zich naar Lia.

'Lia, zoals ik zei, we hebben dik vijfenhalf jaar verkering, we hebben ons met je verjaardag verloofd. Dan is het toch normaal dat je allebei maar één ding wilt: trouwen! Soms vraag ik me weleens af of jij net zoveel van mij houdt als ik van jou.' Even blijft het stil, dan vraagt hij zacht: 'Wil je eigenlijk wel met me trouwen?'

‘Ja, natuurlijk wil ik met je trouwen! Maar jij bent drieëntwintig en ik negentien, dat is toch best nog jong om te trouwen?’

Hij schudt even zijn hoofd. ‘Ik wil liever vandaag dan morgen trouwen,’ zegt hij. ‘En dat lijkt me vrij normaal, als je al zo lang verkering hebt.’

‘Ik moet gewoon even aan het idee wennen. Maar natuurlijk wil ik met je trouwen! Wij horen toch bij elkaar?’

‘Dat dacht ik ook!’ Hij trekt haar naar zich toe, zo goed en zo kwaad als dat gaat achter het stuur, en zoent haar.

‘Ik zal eens nader informeren bij Frits, dan kunnen we misschien een keer kijken, dan kun je het zelf zien,’ zegt hij als hij haar loslaat en de auto weer start.

Lia knikt in het donker. ‘Goed,’ zegt ze.

Het werken voor de nieuwe technisch opzichter went snel.

In tegenstelling tot Fred Langstraat is Bart Wolvenberg een joviale man.

‘Ben je gek, je hoeft me geen meneer te noemen, zeg!’ heeft hij een van de eerste dagen gezegd. ‘Ik ben vierendertig, als je meneer zegt, voel ik me vierenzestig.’

Twee middagen per week werkt Lia voor Bart. Ze zit dan in zijn kleine kantoortje en houdt de administratie van de technische dienst bij. Bart zelf is soms op kantoor, dan weer naar buiten, van de ene afspraak of controle van een lege woning naar de volgende.

Margriet vindt het erg ongezellig als Lia in de andere ruimte zit. En ook onhandig, want alle binnenkomende telefoontjes zijn nu voor haar.

‘Ik schiet helemaal niet op met mijn werk, als ik in mijn eentje de telefoon moet aannemen,’ moppert ze als het al enkele weken zo gaat. ‘Langstraat verwacht wel dat ik al het typewerk op tijd aflever, maar hij vergeet dat ik de halve middag aan de telefoon zit.’

‘Tja, daar kan ik ook niks aan doen.’ Lia steekt verontschuldigend haar handen omhoog.

‘Je zou gewoon weer hier kunnen komen zitten, als je voor

Bart werkt?’ stelt Margriet voor. ‘Ik begrijp niet waarom je in dat aparte kamertje moet zitten.’

‘Dat lijkt me geen goed plan,’ wimpelt Lia af. ‘Als ik zit te tellen en te rekenen, moet ik er geen telefoon bij hebben. En ik moet vaak dingen aan Bart vragen, dus ik kan echt beter daar blijven zitten.’

Als ze eerlijk is, moet ze toegeven dat ze de werkuurtjes samen met Bart helemaal niet wil missen. Ze zijn al snel goed op elkaar ingesteld, het werk is leuk en de uurtjes die hij tegenover haar zit, zijn gezellig. Tussen het werk door praten ze vaak even. Bart heeft verteld dat hij drie dochttertjes heeft. Op zijn bureau staat een foto van drie blonde meisjes van zeven, vier en twee jaar oud.

‘Geen foto van je vrouw? Ik neem aan dat je ook een vrouw hebt?’ vraagt Lia een keer.

‘Ja, natuurlijk. Paula en ik zijn al bijna twintig jaar samen, we kregen verkering toen we allebei vijftien waren. Ze was mijn buurmeisje.’

‘O, dat is grappig! Net zoiets als Maarten en ik. Wij wonen ook bij elkaar in de straat en ik was veertien en hij achttien toen we wat kregen met elkaar.’

‘En ook altijd aan gebleven?’ vraagt hij.

‘Ja, we hebben zelfs voorzichtige trouwplannen.’

Lia begint te vertellen over de etage van de collega van Maarten, die komend voorjaar vrijkomt.

‘We zijn pas één keer wezen kijken,’ vertelt ze. ‘Het is erg klein, maar zag er wel leuk uit.’

‘Maar jullie weten nog niet zeker of jullie in aanmerking komen, zijn er nog meer gegadigden?’

‘Nee, dat niet. Maar ik twijfel nog een beetje of ik het wel wil. Het is echt piepklein, hoor. Ik zou liever nog een jaartje wachten tot ik hier bij onze woningbouw aan de beurt ben. Ik sta inmiddels bijna vijf jaar ingeschreven, dus zo heel lang zal het niet meer duren.’

‘Mmm...’ Bart kijkt haar vanaf de overkant van de bureaus even onderzoekend aan. ‘Dat klinkt niet alsof je dolgraag met hem wilt trouwen.’

‘Natuurlijk wil ik wel trouwen. Maarten is alles wat ik kan wensen, hij is knap, lief, gezellig en we voelen ons volkomen op ons gemak bij elkaar. Nee, daar mankeert niets aan. Maar ik wil wel een leuk huisje om mooi in te richten. Die veertig vierkante meter van die etage zijn nou niet echt precies waar ik van droom.’

Bart blijft haar aankijken. Dan zegt hij langzaam: ‘Knap, gezellig, lief, op je gemak bij hem... Huisje-boompje-beestje. Ik mis iets.’

‘Wat dan?’

‘Vuur!’ zegt hij. ‘Maar sorry, waar bemoei ik me mee?’

‘Vuur, wat bedoel je?’ Zijn laatste woorden negeert ze.

‘Precies zoals ik het zeg. Er spatten geen vonken af als je je aanstaande lief, knap en gezellig noemt. Dit klinkt alsof je je vijftigjarige bruiloft aan het voorbereiden bent in plaats van je huwelijk. Maar ik zei al: waar bemoei ik me mee? Vergeet het maar.’

Maar dat kan Lia niet zo gemakkelijk. Als ze de volgende avond samen met Maarten bij haar ouders op de bank zit, moet ze daar weer aan denken.

Heeft Bart misschien toch een beetje gelijk? Iedere woensdagavond komt Maarten bij hen op de koffie. Soms doen ze een spelletje, maar meestal kijken ze wat tv, samen met haar ouders en haar jongere zusje Janet.

Natuurlijk verlangt ze wel naar meer dan de altijd gehaaste en stiekeme vrijpartijtjes als ze even samen zijn. Wat dat betreft wil ze best trouwen, eindelijk een plekje voor henzelf. Maar dat plekje moet dan wel een leuk plekje zijn.

Vuur... Hij durfde wel, die Bart. Hij had gelijk toen hij zich afvroeg waar hij zich mee bemoeide. Het gaat hem helemaal niets aan.

‘Wat zit jij diep na te denken?’ Plagend kietelt Maarten haar in haar zij. ‘Zat je te piekeren over ons aanstaande minihuisje? Het komt helemaal goed, let maar op!’

Lia lacht, ze geeft hem een zoen en springt op. ‘Ik schenk nog een bakkie koffie in. Pa, ma, Maart?’

Terwijl ze naar de keuken loopt, denkt ze: zie je wel, we kennen elkaar zo goed, hij weet gewoon wat ik denk! We passen bij elkaar als een dekseltje op een potje.

Als ze later in de gang afscheid nemen, zegt Lia: 'Je moest maar eens serieus gaan vragen aan Frits wanneer de etage leeg komt.'

Er worden knopen doorgehakt! Per 1 mei zal de etage van Frits vrijkomen en de verhuurster, een oudere dame, wil graag kennismaken met Maarten en Lia.

Even had ze haar twijfels gehad: een jong echtpaar bij haar boven? Dat is toch wel even wat anders dan een man alleen. En stel dat er een baby komt? Dat past toch niet in die twee kamertjes. Om nog maar niet te spreken over de geluids-overlast. Ze is al in de tachtig, veel drukte om zich heen wil ze eigenlijk niet meer.

Maar Frits weet haar te overtuigen. Immers, beter een jong stelletje voor wie hij garant durft te staan dan een onbekende bij wie je maar moet afwachten of het een prettige huurder zal blijken?

En zo gaan Maarten en Lia op een zaterdagmiddag in september samen naar het adres toe.

Er is meteen een klik tussen mevrouw Jager en Lia. Al snel zitten ze aan de thee.

‘Dus jullie zouden graag hierboven gaan wonen?’ vraagt mevrouw Jager. ‘Het is maar klein, hoor, de woonkamer is vierkant, vier bij vier meter. En de slaapkamer nog kleiner.’

‘Maar wel een eigen doucheruimte en toilet?’ vraagt Lia.

De oudere vrouw knikt. ‘Jazeker, ik heb zelf alles beneden, ik kom de trap niet zo gemakkelijk meer op.’

‘En de keuken?’ informeert Lia verder.

‘Die is er ook, klein, maar alles is er. Een klein keuken-blokje, een gasfornuis, gootsteen en ijskast, koelkast, zoals ze dat tegenwoordig geloof ik noemen. Je moet zo eerst maar eens gaan kijken bij Frits. Hierbeneden in mijn keuken is een oven, mocht je willen bakken, dan mag je daar gerust gebruik van maken.’

Lia knikt, het is al een opluchting voor haar om te horen dat ze in elk geval een toilet, douche en ook een keukentje voor zichzelf zullen hebben.

Even later gaan ze de trap op, Frits laat hun de etage zien. Er is best wat van te maken, denkt Lia, terwijl ze kritisch rondkijkt. Het valt haar eigenlijk niet tegen, het is een knus huisje voor hen samen om te beginnen. En wie weet hoe snel ze in aanmerking komen voor een flat van de woningbouwvereniging waar ze werkt.

‘Hoe lijkt het je?’ Mevrouw Jager kijkt haar verwachtingsvol aan als ze de trap weer af komen.

‘Het lijkt me heel leuk!’ zegt Lia. ‘Ik denk dat we hier heel graag willen komen wonen, hè Maarten? Als u ons tenminste wilt hebben?’

Mevrouw Jager knikt langzaam. ‘Ja, ik denk dat we het best met elkaar zullen kunnen vinden. Ik moet je eerlijk zeggen dat ik eerst wat huiverig stond tegenover het idee om een echtpaar hier te laten wonen. Voor twee mensen is het natuurlijk goed te doen, maar met een baby zou het een ander verhaal worden.’ Dat laatste zegt ze wat aarzelend.

Lia lacht. ‘Voorlopig zijn we met z’n tweeën, hoor. En ik denk dat het maar voor hooguit twee jaar is. Ik sta al best lang ingeschreven bij de woningbouw en ik werk er ook nog. Dus binnen een paar jaar komt er vast wel een flatje voor ons.’

Mevrouw Jager knikt, duidelijk wat gerustgesteld. ‘Dan lijkt het me prima dat jullie hier komen als Frits weggaat. Jullie weten wat de huurprijs is?’

Maarten knikt. ‘Ja, dat hebben we gehoord van Frits. Maar misschien wordt die hoger als we hier met z’n tweeën wonen?’

‘Nee hoor,’ zegt de oude vrouw. ‘Ik ben al blij als er mensen bij me in huis wonen die ik kan vertrouwen. Alleen in zo’n groot huis vind ik een naar idee.’

Tien minuten later rijden ze weer naar huis. Maarten legt even zijn hand op Lia’s knie. ‘We kunnen plannen gaan maken!’ zegt hij. ‘Allereerst een trouwdatum vaststellen en dan eens kijken hoe we het willen inrichten.’

‘Voorlopig hebben we de tijd nog wel, over acht maanden

komt het pas leeg. Maar mei is wel een prachtige maand om te trouwen, hè?’

Lia leunt achterover in de auto. Ze begint er nu opeens toch wel erg veel zin in te krijgen. Hun eigen huisje, zelf beslissen wat en wanneer ze gaan eten, niemand die zich met je bemoeit of zegt dat het bedtijd is. Het lijkt haar heerlijk.

Maar opeens gaat ze verschrikt rechtop zitten. ‘O, maar Maarten, hoe moet dat met mijn werk? Het is bijna geen doen met de bus, dan ben ik een uur onderweg!’

‘Bedenk je dat nu pas?’ vraagt Maarten verbaasd. ‘Joh, dan kijk je of je minder kunt gaan werken, drie in plaats van vijf dagen of zo. En van mij mag je ook helemaal stoppen. Ik verdien genoeg om ons te onderhouden. En hopelijk komen er snel kinderen, dan ben je vanzelf al klaar met werken.’

‘Dat weet ik niet, hoor. Ik ben pas negentien, misschien moeten we even wachten met kinderen.’

‘Hoe bedoel je?’ Maarten fronst even en kijkt van opzij naar Lia.

‘Gewoon! Het is 1973, hoor! Je hebt tegenwoordig de pil, je hoeft echt niet meteen zwanger te zijn als je net getrouwd bent.’

‘Ik dacht dat jij graag kinderen wilde?’

‘Dat wil ik ook, maar niet meteen. En sowieso niet zolang we op dat bovenhuis wonen, dat gaat echt niet.’

Maarten reageert niet direct. Dan legt hij opnieuw zijn hand op haar been. ‘We gaan het allemaal wel zien.’

Zwijgend rijden ze het laatste stukje naar huis.

Nu het zeker is dat ze vanaf mei woonruimte hebben, worden er plannen gemaakt. Allereerst de trouwdatum. Lia kijkt op de kalender aan de muur in de keuken.

‘Tweëntwintig mei lijkt me een goede datum. Het is de dag voor Hemelvaartsdag, als je dan ook die vrijdag vrij neemt, hebben we een mooi lang weekend. En drie weken is lang zat om een kwastje verf langs de muren te halen of te behangen.’

Maarten knikt. ‘Ik vind het prima. We zullen volgende

week wel meteen gaan informeren op het gemeentehuis en bij de dominee, of die datum uitkomt.'

'Tuurlijk, joh, we zijn zo vroeg! Maar doe maar, dan weten we dat alvast zeker.'

Lia's vader is blij voor het jonge stel. 'Jullie gaan al lang genoeg met elkaar,' zegt hij. 'Tijd dat jullie gaan trouwen.'

Ook zusje Janet vindt het allemaal geweldig. Maar Lia's moeder zegt niet veel. Pas 's avonds, als Maarten naar huis is, Janet al naar boven is en Lia samen met haar moeder in de keuken de kopjes afwast, vraagt ze: 'Lia, jullie hebben inderdaad al heel lang verkering, maar je bent nog best jong. Soms denk ik: weet je het wel heel zeker? Je was nog bijna een kind toen je al met Maarten ging. En echt, ik kan me geen betere en betrouwbaardere schoonzoon wensen. Maar weet je heel zeker dat het echte liefde is tussen jullie? Je hebt nooit vergelijkingsmateriaal gehad, je bent zelfs nooit met een ander uit geweest...'

Lia kijkt haar moeder met open mond aan. 'Hè, ik dacht dat jullie zo blij met Maarten waren.'

'Dat ben ik ook en dat zei ik net al. Maar meisje, je bent nog zo jong om zo'n grote beslissing voor je leven te nemen.'

'Mam, ik ken Maarten al zo ongeveer mijn hele leven! Het voelt goed en vertrouwd, er is geen man die beter bij me zou passen, denk ik.'

'Dat bedoel ik nu juist. Is hij niet té goed en té vertrouwd?'

'Wat een onzin!' Geïrriteerd hangt Lia de theedoek op het haakje aan de muur. 'Ik begrijp echt niet wat u bedoelt!'

'Des te beter. Vergeet het dan maar. En echt, ik ben erg op Maarten gesteld, dat weet je.'

'Jullie waren eigenlijk best al oud, hè, toen jullie trouwden?'

'Nou, oud... niet echt jong meer, nee. Pa was net veertig en ik achtendertig. Maar dat waren de omstandigheden. Mijn verloofde was gesneuveld in 1944 en de eerste jaren na zijn dood had ik geen enkele belangstelling voor mannen. En de jaren telden door.' Lia's moeder blijft maar met het vaatdoekje over het al lang droge aanrecht vegen.

‘En toen kwam u pa tegen en sloeg de vlam in de pan?’ Lia leunt tegen de keukenkast en kijkt opeens met andere ogen naar haar moeder.

‘Nou, de vlam in de pan... Wat is dat nou voor een vreemde uitdrukking? Je hebt het toch weleens gehoord, ik kwam pa tegen bij mijn vriendin Toos. Eerlijk gezegd denk ik dat die ontmoeting niet zo toevallig was, zij vond dat het hoog tijd werd dat ik een goede man ontmoette.’

Moeder Annie glimlacht, ze legt het vaatdoekje eindelijk neer en draait zich om naar haar dochter. ‘En dat is hij ook, een goede man voor mij. En twee van die lieve dochters, het was meer dan ik na de dood van Arie had kunnen denken.’

‘Zijn jullie klaar? Het is bedtijd.’ Lia’s vader kijkt om de hoek van de keukendeur.

‘Ja, ik kom, we zijn klaar.’ Annie doet nog een kastje dicht en loopt naar de deur. ‘Kom Lia, voor jou ook hoog tijd, anders zit je morgen te slapen op kantoor.’

Lia volgt haar moeder de keuken uit, ze doet het licht uit en sluit de deur. Eigenlijk had ze nog graag verder willen praten met haar moeder.

Ze heeft ooit weleens vaag wat gehoord over de gefusilleerde verloofde van haar moeder, maar ze heeft er eigenlijk nooit veel aandacht aan besteed. Maar wat haar moeder zojuist vertelde en vooral de manier waarop haar moeder het vertelde, maakt dat ze er dieper over nadenkt. Het werd tijd dat ik een goede man ontmoette en dat is hij ook... Zoals Maarten een goede man voor haar zal zijn. Maar is dat genoeg?

In bed ligt ze er nog over na te denken. Ook over de eerdere opmerking van haar moeder. Wat vroeg ze ook alweer precies: is Maarten niet té goed, té vertrouwd? Kan dat, te vertrouwd? Dat is toch juist goed, een prima basis voor een huwelijk? Waarom dan die onrust over die opmerking, twijfelt ze toch zelf aan haar gevoelens voor Maarten?

Nee, het zijn niet de woorden van haar moeder, het is een andere opmerking die haar nog steeds dwarszit. De opmerking van Bart Wolvenberg. Zijn opmerking dat hij vuur miste in haar beschrijving van Maarten. Vuur... Ze heeft nooit het

gevoel gehad dat er iets miste in de relatie van Maarten en haar. Maar sinds die woorden van Bart is ze om de een of andere reden toch onrustig geworden.

Vuur, vurige liefde, wat is dat eigenlijk? Was dat vuur er bij haar ouders? Of bij haar moeder en haar eerdere verloofde? Het is raar om op die manier over je ouders te denken.

Misschien heeft het ook met je karakter te maken? Nee, ze heeft nooit wakker gelegen vanwege de liefde. Dat was ook niet nodig, vanaf het begin zat het helemaal goed tussen Maarten en haar. Ze voelt zich veilig bij hem, ze houdt van hem, van zijn rustige karakter, zijn eerlijkheid, zijn stabiliteit. Hij past zo goed bij haar eigen onrustige aard, haar felle karakter. Ze kan het ene moment uitgelaten vrolijk zijn, maar ook zomaar opeens opvliegend en kwaad.

Maarten blijft daar altijd rustig onder, hij weet haar altijd weer op te vangen of te kalmeren. Ruzie hebben ze eigenlijk nooit. Ja, zijzelf heeft weleens ruzie met Maarten, maar Maarten nooit met haar. Ze grinnikt in het donker van haar slaapkamer. Vuur is er zeker in hun relatie, maar ander vuur dan Bart bedoelde.

Tevreden draait ze zich op haar zij. Het leven is goed, ze houdt van Maarten. Hij is de stabiele factor in haar leven en dat heeft ze nodig!

De afspraken met de dominee en het gemeentehuis worden gemaakt. Ook de datum dat ze in ondertrouw zullen gaan, drie weken voor de huwelijksdatum, wordt vastgelegd.

‘Nu moeten we gaan bedenken waar we de receptie en het feest willen houden. En mijn jurk, natuurlijk!’ Lia krijgt er steeds meer zin in.

Samen met haar beste vriendin Joke loopt ze op een zaterdagmiddag door de stad. Ze gingen eigenlijk voor een winterjas voor Joke kijken, maar als ze bij een bruidsmodezaak komen, staat Lia stil voor de etalage. ‘Even kijken, hoor!’

Samen kijken ze naar de prachtige witte jurken op de etalagepoppen.

‘Dat jij al gaat trouwen!’ Joke kijkt naar haar vriendin.

‘Niet te geloven eigenlijk, een paar jaar geleden zaten we nog samen op school en nu ben jij over een goed halfjaar getrouwd! Misschien loop je over anderhalf jaar al achter een kinderwagen.’

‘Nee hoor!’ Lia geeft haar vriendin een duwtje tegen de schouder. ‘Nog even niet, zeg! Ik ga de pil slikken als we getrouwd zijn. Ik heb gehoord dat die pil heel betrouwbaar is.’

‘Praat je daar met je moeder over?’ vraagt Joke.

‘Nee joh!’ Lia schiet in de lach. ‘Over zulke dingen wordt bij ons echt niet gesproken, bij jullie wel?’

Joke haalt haar schouders op. ‘Niet heel uitgebreid. Hoewel mijn moeder ons wel verteld heeft over je-weet-wel, hoe het allemaal gaat en zo.’

‘Jouw ouders zijn ook een stuk jonger dan de mijne. Ik heb alles zelf moeten ontdekken. Mijn moeder roept alleen al jaren: pas op, hoor, wacht tot je getrouwd bent. Ze heeft alleen nooit uitgelegd waarvoor ik moet oppassen.’ Samen giechelen ze als ze verder lopen.

‘Maar hoe zit het nou met die Martin en jou?’ informeert Lia even later. ‘Is dit de ware nu, denk je?’

Joke lacht zorgeloos. ‘Ik weet het niet, hoor! Ik ben verschrikkelijk verliefd op hem, heviger dan ik ooit geweest ben! Maar ja, je weet, dat heb ik eerder gedacht. Had ik maar wat meer van jou, het lijkt me best rustig om al jaren verliefd te zijn en te blijven op een en dezelfde man.’

‘Nou, wie weet is hij het deze keer. Het lijkt me een leuke vent, heb je het gevoel dat jullie wel bij elkaar passen?’

‘Dat weet ik nog niet, we hebben nog niet echt heel veel met elkaar gepraat.’

‘Hè, hoe bedoel je? Jullie hebben toch al een paar weken wat met elkaar?’ vraagt Lia verbaasd.

‘Als ik bij hem ben, kan ik nauwelijks meer denken, laat staan praten.’ Joke lacht weer. ‘Ik ben echt helemaal hotel-debotel van hem.’

‘Lastig lijkt me dat!’ antwoordt Lia nuchter. ‘Kom op, we gaan een jas voor je zoeken. Hier naar binnen gaan?’

Later thuis moet Lia toch nog steeds aan die opmerking

van Joke denken. Hoteldebotel, noemde Joke het, niet meer in staat om te denken, zo verliefd. Dat heeft zij nooit gehad bij Maarten. Maar misschien is dat ook wel zo rustig.

Steeds opnieuw komen dezelfde vragen boven, maar antwoorden blijven uit

De negentienjarige Lia staat op het punt van trouwen met haar jeugdliefde en buurjongen Maarten. Ze is dolgelukkig en het leven lijkt prachtig. Maar dan komt Bart, een nieuwe collega van Lia, in beeld. Hij heeft veel kritiek op haar relatie met Maarten, waardoor Lia steeds meer begint te twijfelen aan alles wat tot dan toe zeker leek.

Jaren later staat Maaïke, de dochter van Lia, voor grote raadsels. Ze heeft een moeilijke relatie met haar ouders en voelt al sinds haar jeugd dat er iets niet klopt. Is ze geadopteerd? Was ze ongewenst? Als Maaïke eindelijk antwoord op die vragen krijgt, gooit dat haar hele leven overhoop.

Ina van der Beek schrijft met veel vaart en inlevingsvermogen over een kind dat worstelt met vragen over haar afkomst en dat langzaam aan leert wat familie echt betekent. Naast familieromans schrijft Ina van der Beek ook jeugdboeken en gedichten.

Z&K

ISBN 978 94 0191 479 6 NUR 344

9 789401 914796

www.romanserie.nl